

Sygn. akt VI P 19/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marcin Bik
Protokolant:	Ilona Sibilska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółdzielni (...) w L.

przeciwko A. S., A. Ś.

o odszkodowanie za mienie powierzone

1. oddała powództwo w stosunku do pozwanej A. S.;
2. zasądza od strony powodowej (...) Spółdzielni (...) w L. na rzecz pozwanej A. S. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. oddała powództwo w stosunku do pozwanej A. Ś.;
4. zasądza od strony powodowej (...) Spółdzielni (...) w L. na rzecz pozwanej A. Ś. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: VI P 19/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 stycznia 2016 roku (data prezentaty) powódka (...) Spółdzielnia (...) w L. wniosła pozew przeciwko A. Ś., A. S., K. K., E. M. (1), I. S., M. Z., W. P., B. A. i M. P. o zasądzenie od każdego z pozwanych na rzecz powódki kwot po 2.059,80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od każdego z pozwanych na rzecz powódki kosztów procesu z wyodrębnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto w przypadku kwestionowania przez pozwanych wysokości poniesionej przez powódkę szkody, wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego ds. rachunkowości, na okoliczność ustalenia, czy w wyniku przeprowadzonej przez powódkę inwentaryzacji w sklepie nr 34 przy ul. (...) w L., za okres od dnia 12 października 2014 roku do dnia 30 stycznia 2015 roku, prawidłowo wyliczono niedobór w łącznej kwocie 18.538,23 złotych, w tym niedobór w towarach o wartości 18.152,86 złotych (pozew – k.1-4).

W uzasadnieniu wskazała, iż pozwana A. Ś. oraz pozwana A. S. do dnia 16 marca 2015 roku były zatrudnione u powódki w sklepie nr 34 przy ulicy (...) w L., natomiast pozostali pozwani są nadal pracownikami powódki i świadczą pracę we wskazanym sklepie. Wszyscy wskazani w pozwie pozwani zawarli z powódką w dniu 11 października 2014 roku umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie i zobowiązali się względem powódki do przyjęcia wspólnej odpowiedzialności za mienie im powierzone znajdujące się w sklepie. W umowie strony przewidziały, że za niedobór w mieniu każdy z pracowników odpowiada w częściach równych oraz, że żaden z pozwanych nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do prawidłowości powierzenia mienia, w szczególności pozwani nie kwestionowali ustaleń inwentaryzacji przeprowadzonej w dniu 11 października 2014 roku. Natomiast w dniu 7 listopada 2014 roku jeden z pracowników – E. B. – została zwolniona za zgodą wszystkich pozwanych ze wspólnej odpowiedzialności materialnej bez przeprowadzania remanentu. Ponadto podniesiono, że w dniu 30 stycznia 2015 roku przeprowadzona została kolejna inwentaryzacja za okres od dnia 12 października 2014 roku do dnia 30 stycznia 2015 roku, w wyniku której stwierdzono niedobór w łącznej kwocie 18.538,23 złote, w tym niedobór w towarach o wartości 18.152,86 złotych o czym poinformowano pozwanych i wezwano ich do dobrowolnej zapłaty odszkodowania w kwocie 2.059,80 złotych od każdego z nich w terminie 7 dni od otrzymania pism. Jak wskazano nie doprowadziło to jednak do uregulowania należności (pozew – k.1-4).

W odpowiedziach na pozew z dnia 15 lutego 2016 roku, z dnia 16 lutego 2016 roku, oraz z dnia 18 lutego 2016 roku (data stempla pocztowego) pozwani: K. K., E. M. (1), B. A., M. Z., W. P., I. S. i M. P. wskazali, iż zawarli z powódką ugodę, w której Spółdzielnia zobowiązała się do cofnięcia przeciwko nim pozwu (odpowiedzi na pozew – k.152-153, k.155-156, k.158-159, k.161-162, k.164-165, k.189-190 oraz treść ugody nadesłana przez M. P. – k.192).

W dniu 18 lutego 2016 roku i w dniu 22 lutego 2016 roku (data stempla pocztowego) pełnomocnik pozwanych A. Ś. i A. S. wniósł w ich imieniu odpowiedzi na pozew i wniósł m.in. o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a także oddalenie wniosku dowodowego powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego (odpowiedzi na pozew – k.167 i n. oraz k. 195 i n.).

W uzasadnieniach odpowiedzi – tożsamy co do argumentacji – zarzucono, iż powódka nie wykazała swojego roszczenia zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Pełnomocnik pozwanych podniósł, iż inwentaryzacja była przeprowadzona bez udziału pozwanych a po drugie pod ich usprawiedliwioną nieobecność w pracy. Natomiast listy polecane z informacją o inwentaryzacji zostały wysłane do pozwanych w terminie uniemożliwiającym zapoznanie się z ich treścią, a tym samym skorzystanie z uprawnień w postaci wzięcia udziału w inwentaryzacji oraz możliwości zgłaszania uwag w związku z jej przebiegiem i wynikami. W dalszej części uzasadnienia podniesiono również, iż pozwane nigdy nie zawierały umowy o odpowiedzialności materialnej z dnia 11 października 2014 roku, o czym świadczy brak podpisów pozwanych na stronach 1 i 2 umowy. Pozwanym została przedstawiona do podpisania jedynie ostatnia strona umowy pod rygorem rozwiązania umowy o pracę. Powołano się również na orzeczenie wydane w sprawie VI P 129/15 wydane w tut. Sądzie, w którym Sąd orzekł m.in. o przywróceniu A. Ś. i A. S. do pracy w powodowej Spółdzielni wskazując jednocześnie, iż wątpliwości budzą okoliczności przeprowadzenia samej inwentaryzacji w dniu 30 stycznia 2015 roku wobec pozbawienia pozwanych możliwości wzięcia w niej udziału (odpowiedzi na pozew – k.167 i n. oraz k. 195 i n.).

Pismem z dnia 29 lutego 2016 roku (data stempla pocztowego) pełnomocnik powódki cofnął pozew w stosunku do pozwanych K. K., E. M. (1), I. S., M. Z., W. P., B. A. oraz M. P.. Jednocześnie poparł on powództwo w stosunku do pozwanych A. Ś. oraz A. S. (pismo – k.221-222).

Postanowieniem częściowym z dnia 24 marca 2016 roku tut. Sąd umorzył postępowanie w sprawie przeciwko B. A., K. K., E. M. (1), M. P., W. P., I. S. oraz M. Z. (postanowienie – k.225).

W dniu 18 maja 2016 roku (data prezentaty) do tut. Sądu wpłynęła replika na odpowiedzi na pozew, w której pełnomocnik powódki poparł powództwo (replika na odpowiedzi na pozew – k.261 i n.).

W uzasadnieniu wskazano, iż twierdzenia pozwanych, że nigdy nie zawierały z powódką umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej z dnia 11 października 2014 roku są nieprawdziwe. Ponadto podniesiono, że nieobecność pozwanych podczas przeprowadzenia remanentu w dniu 30 stycznia 2015 roku nie stanowi okoliczności wyłączającej ich odpowiedzialność za powierzone mienie. Pełnomocnik powódki wskazał również, że pozwane nie podniosły żadnych konkretnych zarzutów w zakresie wyliczenia kwoty niedoboru, a podczas nieobecności w pracy nie odbierały połączeń telefonicznych od powódki (replika na odpowiedzi na pozew – k.261 i n.).

Na datę zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje stanowiska w niezmienionym kształcie (protokół – k.284).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. Ś. była zatrudniona w powodowej (...) Spółdzielni (...) w L. od dnia 1 kwietnia 2014 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika sklepu (umowa o pracę – k.17). Pozwana A. S. była zatrudniona w powodowej (...) Spółdzielni (...) w L. od dnia 1 kwietnia 2014 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zastępcy kierownika sklepu (umowa o pracę – k.18).

W dniu 11 października 2014 roku pomiędzy powódką, a m.in. A. Ś. i A. S. została zawarta umowa o współodpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, zgodnie z którą pracodawca powierzył łącznie pracownikom mienie, z obowiązkiem wyliczenia się z tego mienia, znajdujące się w sklepie 34 w L. przy ulicy (...), ujęte w inwentaryzacji przeprowadzonej w dniu zawarcia umowy, a pracownicy podjęli się łącznie pieczy nad powierzonym im mieniem i przyjęli wspólną odpowiedzialność materialną za szkodę spowodowaną powstaniem niedoboru w tym mieniu lub jego uszkodzeniem (§ 1 i § 2 zd. 1 umowy – k.28). Ponadto pracownicy mieli odpowiadać za powstałą szkodę w pełnej wysokości w częściach równych (§ 2 umowy – k.28-28v.). Z kolei wyliczenie się pracowników z powierzonego im łącznie mienia miało nastąpić wyłącznie poprzez dokumenty sporządzone i podpisane zgodnie z przyjętymi u pracodawcy zasadami obiegu dokumentów oraz poprzez ujęcie mienia w ostatniej rozliczającej pracowników inwentaryzacji przeprowadzonej przez pracodawcę z udziałem pracowników lub innych osób wskazanych przez pracowników na piśmie, na których udział w inwentaryzacji wyrazi zgodę pracodawca (§ 3 – k.28v.). Natomiast zgodnie z postanowieniami § 6 zd. 1 wskazanej umowy każda zmiana w składzie pracowników, którzy przyjęli wspólną odpowiedzialność materialną wymagała zawarcia nowej umowy. Natomiast – zgodnie ze zd. 2 – za pisemną zgodą pracowników, którzy przyjęli wspólną odpowiedzialność materialną, pracownik nowoprzyjęty mógł być zwolniony na okres do najbliższej inwentaryzacji z ponoszenia wspólnej odpowiedzialności materialnej (§ 6 umowy – k.28v.).

Pozwana A. Ś. podpisała umowę o współodpowiedzialności materialnej za powierzone mienie również w imieniu M. P., który udzielił jej do tego pisemnego upoważnienia (umowa k. 28-29; upoważnienie k. 38).

W dniach 11-12 października 2014 roku przeprowadzono inwentaryzację w sklepie nr 34, której podlegały towary, opakowania i gotówka. W remanencie wzięli udział wszyscy pracownicy majątkowo odpowiedzialni, za wyjątkiem M. P., którego reprezentowała A. Ś. na podstawie pisemnego upoważnienia (zarządzenie k. 31; rozliczenie wyniku inwentaryzacji k. 32; protokoły k. 33-36; upoważnienie k. 37).

W dniu 7 listopada 2014 roku pozwane podpisały wraz z innymi pracownikami oświadczenie, iż wyrażają zgodę na zwolnienie z umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej E. B. bez przeprowadzania remanentu. Wskazany pracownik E. B. była zatrudniona w powodowej Spółdzielni w okresie od dnia 11 października 2014 roku do dnia 7 listopada 2014 roku, a rozwiązanie umowy nastąpiło za porozumieniem stron (pismo – k.39; pismo – k.40, zeznania pozwanej A. S. – k.282-283, e-protokół: (...)).

W pismach datowanych na 27 stycznia 2015 roku i nadanych w tym samym dniu na poczcie, skierowanych do pozwanych, informowano je, iż w dniu 30 stycznia 2015 roku odbędzie się remanent w sklepie przy ul. (...), prosząc jednocześnie o przybycie lub kontakt z kadrami (pisma – k.41-42; potwierdzenia nadania pism w dniu 27 stycznia 2015 roku – k.264-265).

W dniu 30 stycznia 2015 roku przeprowadzona została kolejna inwentaryzacja za okres od dnia 12 października 2014 roku do dnia 30 stycznia 2015 roku, w wyniku której stwierdzono niedobór w łącznej kwocie 18.538,23 złote, w tym niedobór w towarach

o wartości 18.152,86 złotych. Kwota niedoboru przypadająca na każdego pracownika wyniosła 2.059,80 złotych. Inwentaryzację tą przeprowadzono z uwagi na niepokojące sygnały od pracowników placówki, z których wynikało, że kierownictwo wynosi ze sklepu towar nie płacąc za niego. Inwentaryzacja w powodowej Spółdzielni odbywała się przy każdej zmianie kadrowej. Pozwane nie były obecne podczas przeprowadzanej inwentaryzacji z uwagi na fakt, iż w tym okresie przebywały na zwolnieniach lekarskich. Podejmowane próby telefonicznego skontaktowania się z pozwanymi i poinformowania ich o terminie inwentaryzacji nie powiodły się (protokół przeprowadzenia inwentaryzacji – k.44; rozliczenie wyniku inwentaryzacji – k.45; pismo Spółdzielni skierowane do kierownictwa i załogi sklepu nr 34 – k.101; zeznania świadka E. M. (2) – k.256 i n., e-protokół: (...), e-protokół: (...); zeznania świadka E. W. - k.275 i n., e-protokół: (...); zeznania pozwanej A. Ś. – k.282, e-protokół: (...), zeznania pozwanej A. S. – k.282-283, e-protokół: (...), e-protokół: (...)).

W dniu 19 października 2015 roku skierowano do pozwanych A. Ś.

i A. S. wezwania do zapłaty kwoty 2.059,80 złotych. Wezwania te zostały odebrane przez pozwane (wezwania do zapłaty – k.103 i k.105; potwierdzenia nadania

i odbioru – k.104 i k.106). W oświadczeniach z dnia 4 marca 2015 roku pozwana A. Ś. oraz pozwana A. S. oświadczyły, że nie uznają roszczeń powódki

co do zasady i co do wysokości, jako pozbawionych podstaw faktycznych i prawnych (oświadczenie – k.184; oświadczenie – k.211).

W dniu 13 marca 2015 roku rozwiązano z A. Ś. oraz A. S. umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez nie obowiązków pracowniczych, polegającego na przywłaszczeniu sobie mienia pracodawcy oraz opuszczania bez usprawiedliwienia miejsca pracy pozostawiając placówkę handlową bez należytego nadzoru, o czym pracodawca powziął informacje z pisemnych oświadczeń innych pracowników złożonych w dniu 19 lutego 2015 roku.

Z kolei przeprowadzone w sprawie

o przywłaszczenie towarów dochodzenie zostało umorzone z powodu braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa (pisma – k.13 i k.15; k.103 i k.105).

A. Ś. oraz A. S. wniosły odwołania od rozwiązania z nimi umów o pracę (wnosząc o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy) do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W.. Sprawy zostały połączone i prowadzone w dalszym ciągu pod sygn. akt VI P 129/15. Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 roku tut. Sąd przywrócił A. S. oraz A. Ś. do pracy (wyrok z uzasadnieniem k. 172v-182).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wyżej wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych w zakresie opisanym wyżej z przywołaniem odpowiednich kart akt sprawy oraz na podstawie zeznań świadków i pozwanych.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków E. M. (2) i E. W. w zakresie

w jakim potwierdziły one, iż pozwane w czasie przeprowadzenia inwentaryzacji przebywały na zwolnieniach lekarskich, a ponadto świadka E. W. w zakresie dotyczącym podejmowanych prób zawiadomienia pozwanych o inwentaryzacji planowanej na dzień 30 stycznia 2015 roku. Sąd nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności ich zeznaniom w tym zakresie, albowiem w ocenie Sądu były one spójne i logiczne, a także korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Próba telefonicznego skontaktowania się z pozwanymi jest w ocenie Sądu naturalnym zachowaniem w przypadku chęci szybkiego przeprowadzenia inwentaryzacji, przy nieobecności pracownika w pracy, a posiadaniu przez pracodawcę jego numeru telefonu.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej A. Ś. i pozwanej A. S.

w zakresie w jakim wskazywały, że nie wiedziały one, iż inwentaryzacja zostanie przeprowadzona w dniu 30 stycznia 2015 roku. Ponadto wyjaśniły, że w czasie kiedy przedmiotowa inwentaryzacja miała miejsce obie przebywały na zwolnieniach lekarskich. A. Ś. z powodu ciąży, a A. S. z powodu odnowienia kontuzji kręgosłupa. Ponadto A. S. wskazała, że w początkowym okresie przed zwolnieniem lekarskim przebywała na zaległym urlopie. Pozwane nie zostały poinformowane ani pocztą, ani telefonicznie o planowanej inwentaryzacji. Sąd nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności ich zeznaniom w tym zakresie, albowiem w ocenie Sądu były one spójne i logiczne, a także korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd natomiast odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanych, iż nie znały treści umowy o współodpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, iż nie została im przedłożona cała umowa, a jedynie jej ostatnia strona oraz, że nie został im przekazany egzemplarz umowy, jak stanowiła umowa w § 10. Zeznanie te nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności nie został zawnioskowany żaden świadek, który potwierdziłby twierdzenia pozwanych. Po drugie, nie jest wymagane, żeby strona umowy parafowała każdą z jej stron. Jedynie z tej okoliczności, że brak takiego parafowania na każdej stronie umowy, nie można wyciągnąć wniosku, że strona z całością umowy się nie zapoznała. Pozwane niewątpliwie podpisały się pod całością tekstu umowy. Osoby, która podpisuje jakiś dokument (w tym przypadku umowę), z reguły jest zainteresowana tym, co podpisuje i jakie konsekwencje to ze sobą niesie. Ponadto należy zwrócić uwagę, że A. Ś. popisała umowę o współodpowiedzialności materialnej za powierzone mienie nie tylko w swoim imieniu, ale także w imieniu innego pracownika – M. P.. Trudno też doszukać się przekonujących powodów, dlaczego pracownicy nie mieliby otrzymać dla siebie po egzemplarzu umowy.

Autentyczność i treść dokumentów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestię wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie regulują art. 124 i 125 kodeksu pracy (dalej jako k.p.) oraz Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 października 1974 roku w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie (tekst jednolity Dz. U. z 1996 r., nr 143, poz. 663 ze zm., zwane dalej Rozporządzeniem).

Zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.p. pracownik, któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się: pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności, narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu. Z kolei art. 125 § 1 i § 2 k.p. stanowi, iż na zasadach określonych w art. 124 pracownicy mogą przyjąć wspólną odpowiedzialność materialną za mienie powierzone im łącznie z obowiązkiem wyliczenia się. Podstawą łącznego powierzenia mienia jest umowa o współodpowiedzialności materialnej, zawarta na piśmie przez pracowników z pracodawcą. Pracownicy ponoszący wspólną odpowiedzialność materialną odpowiadają w częściach określonych w umowie.

W pierwszej kolejności Sąd zobowiązany był do zbadania czy powierzenie mienia pracownikom sklepu 34 przy ulicy (...) w L. było prawidłowe.

W następnej kolejności Sąd zbadał czy pozwane A. Ś. i A. S. zostały prawidłowo powiadomione o wskazanym w pozwie terminie inwentaryzacji w dniu 30 stycznia 2015 roku i odniósł się do konsekwencji prawidłowości takiego poinformowania.

Zgodnie z § 5 wskazanego powyżej Rozporządzenia każda zmiana w składzie pracowników objętych wspólną odpowiedzialnością materialną wymaga zawarcia nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej. Natomiast w § 8 ust. 1 Rozporządzenia wskazano, iż warunkiem ustanowienia wspólnej odpowiedzialności materialnej jest powierzenie mienia łącznie wszystkim pracownikom, którzy mają być objęci taką odpowiedzialnością - na podstawie inwentaryzacji przeprowadzonej z ich udziałem lub z udziałem osób przez nich wskazanych, zgodnie z § 22 ust. 2, oraz zapewnienie im możliwości zgłaszania uwag w związku z przebiegiem i wynikami inwentaryzacji. Ponadto § 22 ust. 2 Rozporządzenia stanowi, iż w razie niemożności wzięcia udziału w inwentaryzacji z powodu choroby lub innej ważnej przyczyny, pracownik ponoszący wspólną odpowiedzialność materialną może wskazać na piśmie inną osobę, która za zgodą pracodawcy weźmie za niego udział w przeprowadzeniu inwentaryzacji.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 12 listopada 2003 roku, sygn. I PK 551/02 niezawarcie nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej w razie zmiany składu pracowników objętych taką umową (§ 5 Rozporządzenia) uchyla wspólną odpowiedzialność za powierzone im mienie (art. 125 § 1 k.p. w związku z art. 124 k.p.).

Prawidłowe powierzenie mienia musi zapewniać udział pracownika przy ustalaniu ilości i jakości przekazanego mu mienia. Z reguły wymagane jest pisemne potwierdzenie tych okoliczności przez pracownika. Jeżeli pracodawca nie wykaże prawidłowego powierzenia mienia, nie może skutecznie dochodzić odszkodowania na podstawie art. 124 k.p. (por. Kazimierz Jaśkowski w Komentarz aktualizowany do art. 124 kodeksu pracy, LEX nr 501209).

W niniejszej sprawie pracodawca nie powierzył w sposób prawidłowy mienia pracownikom. Powodowa Spółdzielnia spośród osób objętych postanowieniami umowy o współodpowiedzialności za powierzone mienie rozstała się w dniu 7 listopada 2014 roku z jednym z pracowników E. B.. W ocenie Sądu, skoro nie została podpisana nowa umowa o współodpowiedzialności należy uznać, iż od tego momentu powierzenie mienia było nieprawidłowe. Same postanowienia umowy z dnia 11 października 2014 roku również wskazują, iż w przypadku zmiany w składzie pracowników, którzy przyjęli wspólną odpowiedzialność materialną wymagane jest zawarcie nowej umowy.

W ocenie Sądu pracownicy, którzy przyjęli na siebie wspólną odpowiedzialność powinni mieć możliwość wyliczenia się z powierzonego mienia, a zatem powinno się im umożliwić udział w inwentaryzacji, która miałaby wykazać lub nie ewentualne niedobory. Między uczestniczeniem w inwentaryzacji służącej spisaniu mienia, za które pracownik ma odpowiadać, a inwentaryzacją, na podstawie której – w razie stwierdzenia braków – pracownik odpowiedzialność ma ponieść, powinna zachodzić symetria. W jednym i drugim przypadku pracownik powinien mieć możliwość wzięcia udziału w inwentaryzacji, albo wskazania na piśmie innej osoby, która za zgodą pracodawcy weźmie za niego udział w przeprowadzonej inwentaryzacji. W niniejszej sprawie niemalże w ostatniej chwili próbowano zawiadomić pozwane o terminie przeprowadzonej w dniu 30 stycznia 2015 roku inwentaryzacji (zawiadomienie skierowane listownie w dniu 27 stycznia 2015 roku). Sąd ustalił, że zawiadomienia były nieskuteczne i dał wiarę pozwanym, iż nie miały one wiedzy o tym, że inwentaryzacja ta miała być przeprowadzona. Również próba telefonicznego skontaktowania się z pozwanymi nie była skuteczna. Przy tym nie zostało w niniejszym postępowaniu wykazane, by pozwane celowo nie odbierały połączeń od pracodawcy.

Podkreślenia wymaga, że sam pracodawca powinien wykazać zainteresowanie w tym, aby pozwane zostały zawiadomione w odpowiednim czasie o terminie inwentaryzacji.

Mając na uwadze powyższe ustalenia oraz fakt, że powodowa spółdzielnia dochodziła w sprawie od pozwanych A. Ś. oraz A. S. kwot po 2.059,80 złotych z tytułu ich współodpowiedzialności za powierzone mienie, powództwo to zostało

oddalone (pkt 1 i pkt 3 wyroku). Sąd nie podzielił argumentacji powódki, iż pozwane ponoszą odpowiedzialność we wskazanym zakresie na podstawie art. 124 i 125 k.p.

Wobec nieuwzględnienia powództwa, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), w szczególności wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika. Natomiast zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

(Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) stawki minimalne wynoszą w sprawach z zakresu prawa pracy

o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 - 75% stawki obliczonej na podstawie § 2 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy. Dla każdej z pozwanych wysokość dochodzonej kwoty wynosiła

2.059,80 złotych, co odpowiada wskazanej w § 2 Rozporządzenia stawce 1.200 złotych, zatem 75% z kwoty 1.200 złotych wynosi 900 złotych. Dlatego też Sąd zasądził na rzecz każdej z pozwanych kwotę po 900 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 i pkt

4 wyroku).

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji.